

Epistola 1 Ioan: Capitolul 3

Dovada dreptății (neprihănirii) practice (1 Ioan 2.29-3.10)

Iubit de Tatăl

Versetul 1

Ioan face o mică digresiune pentru a explica de unde își iau copiii lui Dumnezeu puterea morală pentru a practica dreptatea (neprihănirea): aceasta vine din contemplarea dragostei Tatălui. De aceea citim:

1 Ioan 3.1: Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu; și suntem. De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El.

În Ioan 3.16, Ioan vorbește despre *măsura* dragostei lui Dumnezeu pentru cei pierduți; aici, în 1 Ioan 3.1, el vorbește despre *felul dragostei* Tatălui pentru copiii Săi. Noi suntem subiectele dragostei Sale! El vrea ca noi nu numai să cunoaștem acest fapt minunat, ci și să ne bucurăm de el. A trăi fiind conștienți că suntem iubiți în chip desăvârșit și veșnic de Tatăl este o motivație puternică pentru a trăi în mod corect. Într-adevăr, El ne iubește la fel de mult cum Îl iubește pe Fiul Său (Ioan 17.23)!

*So dear, so very dear to God,
More dear I cannot be;
The love wherewith He loves the Son,
Such is His love to me!*¹

Această legătură cu Tatăl și cu Fiul prin posesia vieții veșnice ne separă moral de lume - cele două sunt diametral opuse (1 Ioan 2.15,16). Lumea nu L-a cunoscut pe Hristos, când El era aici (Ioan 1.10); oamenii erau atât de orbiți încât credeau că are un demon (Ioan 8.48)! De asemenea, lumea nu-i cunoaște nici pe copiii lui Dumnezeu. Ioan subliniază acest lucru, spunând: „De aceea nu ne cunoaște lumea, pentru că nu L-a cunoscut pe El”. Aceasta înseamnă că nu ne putem aștepta ca oamenii din această lume să înțeleagă sursele și motivele noastre interioare pentru a trăi pentru Hristos și a practica neprihănirea. A fi călăuzit și guvernat de realitățile cerești invizibile, care au captat afecțiunea inimilor noastre, este un mister total pentru omul acestei lumi. Toate aceste realități îi sunt ascunse, pentru că sursele vieții noastre sunt „ascunse cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3.3).

Versetul 2

Ioan adaugă:

¹ Din cântarea: „A mind at perfect peace with God“, *Hymns for the Little Flock*, Nr. 27.

1 Ioan 3.2: Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă; știm că, dacă Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea cum este.

Așadar, relația noastră cu Dumnezeu, ca și „copii” ai Lui, nu este ceva ce așteptăm să aibă loc, ci noi suntem deja „acum” copii ai Lui. Din punct de vedere fizic, nu arătăm cu nimic diferit față de oamenii din această lume, căci suntem încă în „trupul smereniei noastre”, care prezintă semnele îmbătrânirii, ale bolii, ale durerii, ale suferinței etc., la fel ca toți oamenii (Filipeni 3.21). Dar când Hristos va apărea din cer pentru a judeca lumea în dreptate (Psalmul 97.12; Faptele apostolilor 17.31), vom veni cu El (Zaharia 14:5; 1 Tesaloniceni 3.13; 4.14; Iuda 14; Apocalipsa 19.14) și vom apărea „ca El” în glorie (Filipeni 3.21; Coloseni 3.4; 2 Tesaloniceni 1.10). Atunci lumea va ști că suntem copii ai lui Dumnezeu și că suntem iubiți de Tatăl (Ioan 17.23)!

Ioan spune că certitudinea noastră cu privire la această realitate este faptul că „Îl vom vedea așa cum este”. Acest lucru va avea loc la răpire, cu aproximativ șapte ani înainte de arătarea lui Hristos.

Observă: el nu spune că Îl vom vedea așa cum a fost, ci așa cum *este*. Deci Îl vom vedea ca Om glorificat, iar în acel moment vom fi instantaneu schimbați în chipul Său în slavă! Apostolul Pavel spune: „După cum am purtat chipul celui din țărână, vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Corinteni 15.49). Această transformare miraculoasă va avea loc „într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la ultima trâmbiță” (1 Corinteni 15.52; 1 Tesaloniceni 4.16). Ce moment va fi acela!

Versetul 3

Ioan continuă acum să vorbească despre efectul practic pe care această speranță (de a-L vedea pe Hristos așa cum este) îl are asupra copiilor lui Dumnezeu:

1 Ioan 3.3: Și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat.

Cunoașterea faptului că în curând vom fi ca Hristos (din punct de vedere moral și fizic) ne determină să ne străduim pentru a fi ca El din punct de vedere moral, în timp ce așteptăm venirea Sa. Fiecare credincios adevărat, care are înaintea ochilor această speranță „se curățește”, prin aceea că elimină din viața sa lucrurile incompatibile cu sfințenia lui Dumnezeu (2 Corinteni 7.1; 1 Petru 1.15,16). Standardul după care ne ghidăm în această curățire practică a vieții noastre este puritatea lui Hristos Însuși: „așa cum El este curat”. El „n-a cunoscut niciun păcat” (2 Corinteni 5.21), „n-a făcut niciun păcat” (1 Petru 2.22) și „păcatul nu este în El” (1 Ioan 3.5). Observă: Ioan nu spune că noi trebuie să ne curățim așa cum Hristos S-a curățat pe Sine, pentru că Hristos nu a avut niciodată nevoie de curățire - El este curat și nu ar putea fi mai curat! De aceea, această speranță, atunci când este înțeleasă corect, are un efect sfințitor asupra credinciosului.

Neprihănirea și nelegiuirea

Versetul 4

În timp ce adevăratul copil al lui Dumnezeu poate fi recunoscut prin faptul că „își desăvârșește sfințenia” (2 Corinteni 7.1) în viața sa, în timp ce așteaptă venirea Domnului, unul, care doar mărturisește că este copil al lui Dumnezeu, dar nu este, nu-i va păsa de așa ceva. Acest lucru va deveni vizibil în viața lui. Acesta a fost cazul învățătorilor gnostici. Ei pretindeau că au cunoștințe spirituale mai înalte, dar erau destul de nepăsători față de sfințenia personală. Prin urmare, Ioan definește adevărata natură a păcatului și îi demască astfel pe acești șarlatani:

1 Ioan 3.4: Oricine practică păcatul practică și nelegiuirea; și păcatul este nelegiuire.

Prin această afirmație, Ioan nu vorbește despre un credincios care a eșuat prin comiterea unui păcat, ci despre o persoană care „practică” păcatul ca o trăsătură caracteristică a vieții sale. Întregul său caracter dovedește că nu este un adevărat copil al lui Dumnezeu, deși pretinde că este. [...] Nelegiuire înseamnă că cineva își face propria voință independent de Dumnezeu. Este vorba de exercitarea voinței proprii.

Versetul 5

1 Ioan 3.5: Și știți că El S-a arătat ca să înlătore păcatele noastre; și în El nu este păcat.

Ioan adaugă antidotul fericit că, deși am păcătuit și nu am ajuns la slava lui Dumnezeu (Romani 3.23), Hristos a fost „arătat ca să înlătore păcatele noastre” și pentru a ne aduce într-o relație cu Dumnezeu. El a venit să rezolve problema păcatului pentru gloria lui Dumnezeu și binecuvântarea omenirii. Lucrarea Sa de ispășire de pe cruce a înlăturat în mod *judiciar* păcatul înaintea lui Dumnezeu (Evrei 9.26), iar într-o zi viitoare El va înlătura *literalmente* orice efect al păcatului din această lume și va aduce o stare veșnică lipsită de păcat (Ioan 1.29; Apocalipsa 21.1-8). Între timp, El înlătură vina păcatului de la cei care cred în El, salvându-le sufletele și curățându-le conștiința (Evrei 9.14). Când Ioan vorbește despre Hristos ca fiind marele purtător al păcatului, are grijă să-L deosebească de toți ceilalți oameni spunând: „Păcat nu este în El”. Aceasta înseamnă că Hristos nu a avut o natură păcătoasă decăzută, ca ceilalți oameni; natura Sa era (și este) sfântă (Luca 1.35).

Versetul 6

Ioan ne arată acum drumul simplu al lui Dumnezeu, cum noi nu mai trebuie să păcătuim, după ce păcatele noastre au fost îndepărtate, atunci când L-am acceptat pe Hristos ca Mântuitor al nostru:

1 Ioan 3.6a: Oricine rămâne în El nu păcătuiește.

A rămâne în Hristos înseamnă a trăi în părtășie permanentă cu El (Ioan 15.4). Noi nu vom păcătui dacă vom avea părtășie cu El în prezența Domnului. Corespunzător stilului său, Ioan vorbește în termeni absoluți - prezentând starea normală a copiilor lui Dumnezeu. (Din nefericire, păcătuim atunci când părăsim părtășia cu El.) Pe de altă parte:

1 Ioan 3.6b: Oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.

Ioan vorbește aici despre cineva care trăiește într-o stare obișnuită de nelegiuire, care este starea normală a necredincioșilor. El spune că o astfel de persoană chiar nu-L cunoaște deloc pe Domnul. Observă: Ioan nu spune: „Oricine comite *un* păcat...”, pentru că el nu vorbește despre păcate individuale, ci despre atitudinea obișnuită a unei persoane față de viață.

Cele două naturi în contrast (1 Ioan 3.7-10)

Versetele 7,8a

Din cauza prezenței păcatului și a oamenilor păcătoși în această lume, Ioan îi avertizează pe copiii lui Dumnezeu să se ferească de înșelăciunile învățătorilor falși care căutau oportunități de a se strecura printre credincioși și de a-i „ademeni”. Pentru a-i ajuta să-i recunoască pe acești lucrători falși, Ioan face o descriere scurtă a caracteristicilor de bază ale celor două naturi - *natura veche*, pe care am moștenit-o la nașterea naturală prin părinții noștri (Psalmul 51.7) și *natura nouă*, pe care Dumnezeu ne-a dat-o la nașterea din nou (Ioan 3.3-8). El nu analizează aceste două naturi într-o singură persoană (adică un credincios), ci în mod abstract - prin ceea ce îi caracterizează pe credincioși și necredincioși.

El ne oferă un test simplu prin care putem testa orice afirmație că cineva posedă natura divină. Acesta este:

1 Ioan 3.7,8a: Copiilor, nimeni să nu vă amăgească! Cine practică dreptatea este drept, după cum El Însuși este drept. Cine practică păcatul este de la diavolul; pentru că diavolul păcătuiește de la început.

Deci, se poate distinge cel adevărat de cel fals privind la practica obișnuită a vieții lor, căci „practica” unei persoane îi va dezvălui caracterul. Cel adevărat va practica dreptatea, iar falsul mărturisitor va practica păcatul (fărădelegea); astfel, adevăratul său caracter va fi dezvăluit. Acest lucru arată că posedarea noii naturi nu se dovedește prin mărturisire, ci prin modul în care omul acționează în practică. Așadar, nu trebuie să fim naivi și să ne lăsăm înșelați de o remarcă ocazională a unei persoane, care pare să creadă în Hristos. Adevărata sa identitate va fi dezvăluită de caracterul vieții sale.

Dacă o persoană este marcată de păcat în caracterul său și îl practică, este clar că este „de la diavolul”. Diavolul se caracterizează prin răzvrătire nelegiuită împotriva lui Dumnezeu și a practicat păcatul „de la început”. Începutul despre care vorbește Ioan aici nu poate fi începutul lui satan ca făptură. Dacă ar fi așa, Dumnezeu ar putea fi acuzat că a creat o creatură rea, dar nu

este cazul. Dumnezeu nu l-a creat pe satan ca diavol, dar el a devenit astfel prin răzvrătirea sa. Ioan se referă la începutul (originea) păcatului în universul moral, care a început odată cu răzvrătirea lui satan împotriva lui Dumnezeu (Ezechiel 28.11-19). Unii cred că păcatul a început odată cu căderea lui Adam (Geneza 3), deoarece Romani 5.12 spune: „Printr-un *singur* om păcatul a intrat în lume și prin păcat moartea”. Însă, acest verset nu se referă la intrarea păcatului și a morții în *creația originară*, ci la intrarea păcatului și a morții în *rasa umană* (lumea adamică). Este o greșeală să credem că păcatul nu a existat până la căderea lui Adam. Satan și îngerii săi au căzut înainte de căderea lui Adam și sunt în mod clar primii păcătoși. Faptul că satan a fost un păcătos înainte de Adam este demonstrat de faptul că a lucrat în mod păcătos în grădina Edenului, mințind și înșelând femeia *înainte* ca ea și soțul ei să fi păcătuit. În Romani 5.12, Pavel vorbește despre intrarea păcatului în rasa umană, în timp ce Ioan merge înapoi până la originea păcatului.

Versetul 8b

1 Ioan 3.8b: Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului.

Diavolul a lucrat în inimile oamenilor prin vechea natură păcătoasă, umplându-i pe oameni de necredință și nelegiuire. Domnul a venit să „nimicească” aceste fapte rele din inimile oamenilor, dând viață veșnică celor care cred în El (Ioan 10.10).

Versetul 9

Cei care cred pot trăi o viață fără păcat, dincolo de influența rea a diavolului, deoarece:

1 Ioan 3.9: Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.

Mulți credincioși sinceri sunt tulburați de acest verset. Ei nu înțeleg stilul abstract de scriere al lui Ioan și concluzionează că nu pot fi născuți din nou, așa cum credeau, pentru că au păcătuit după ce L-au acceptat pe Hristos. Totuși, acest verset nu înseamnă că un credincios nu ar mai putea păcătui.

Cuvintele lui Ioan din 1 Ioan 2.1 ar fi lipsite de sens, dacă ar fi așa. El subliniază acolo că un credincios poate păcătui dacă nu este atent. Ideea lui Ioan este că noua natură a credinciosului, pe care acesta a primit-o prin nașterea din nou, nu poate păcătui. Aceasta înseamnă că, dacă trăim în conformitate cu nevoile și dorințele noii noastre naturi, nu vom păcătui. Deci, el consideră că credinciosul se identifică pe deplin cu noua natură.

Versetul 10

Ioan rezumă apoi caracteristicile de bază ale celor două naturi:

1 Ioan 3.10: În aceasta sunt arătați copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu practică dreptatea nu este din Dumnezeu, nici cine nu-l iubește pe fratele său.

Din punct de vedere moral și spiritual, Ioan definește două genuri printre oameni: cei care sunt „copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1.12,13) și cei care sunt „copii ai diavolului” (Matei 13.25; Ioan 8.44; Faptele apostolilor 13.10). Este vorba de două familii diferite, fiecare cu un caracter care seamănă moral cu tatăl. O familie este „din Dumnezeu”, iar cealaltă este „de la diavolul”.

După ce a spus în versetul 7 că un om care în mod obișnuit practică dreptatea arată clar că este neprihănit, Ioan încheie aici, în versetul 10, cu opusul: un om, care în mod obișnuit „nu practică dreptatea”, arată că nu este din Dumnezeu. Din punct de vedere moral, el are aceeași natură ca și diavolul și, în acest sens, este un copil al diavolului. Mulți astfel de oameni poate că nu duc o viață extrem de rea, dar ei nu practică „dreptatea” și nu au în ei „dragoste” divină.

Dovada dragostei (1 Ioan 3.11-23)

Versetele 11,12

După ce Ioan a menționat „dragostea” în versetul 10, în următoarele versete el abordează această caracteristică esențială a naturii divine. Este *a doua* mare dovadă că o persoană posedă viața divină. El spune:

1 Ioan 3.11,12: Pentru că acesta este mesajul pe care l-ați auzit de la început, să ne iubim unii pe alții: nu după cum era Cain, de la cel rău, și l-a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că lucrările lui erau rele, iar ale fratelui său, drepte.

Dragostea pentru frați

Vechea poruncă, care, într-un anumit sens, este nouă (1 Ioan 2.7,8), și anume „să ne iubim unii pe alții”, este reluată ca dovadă a vieții divine. Ca și dreptatea practică, dragostea a fost perfect exprimată în viața Domnului Isus. Cain este prezentat ca un contrast cu aceste două lucruri. El a dat dovadă de *nelegiuire* și *ură* - cele două calități opuse ale *dreptății* și *dragostei*. El și-a ucis fratele, pentru că Dumnezeu a acceptat jertfa fratelui său și nu pe a lui. Aprobarea lui Abel de către Dumnezeu a stârnit în inima lui Cain o ură geloasă, care l-a determinat să îșiucidă fratele. Acest lucru arată la ce poate duce ura necontrolată.

Versetul 13

Ioan ne amintește apoi că, dacă revelăm aceste două însușiri ale naturii divine - ceea ce vom face, dacă suntem cu adevărat copii ai lui Dumnezeu - vom atrage ura lumii asupra noastră. De aceea spune el:

1 Ioan 3.13: Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea.

Acest lucru nu ar trebui să surprindă pe niciun copil al lui Dumnezeu; Domnul i-a avertizat pe ucenici în acest sens (Ioan 15.18-16.4). Principiile rele, care s-au manifestat pentru prima dată în Cain, au modelat cursul lumii de atunci.

Versetul 14

1 Ioan 3.14: Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați. Cine nu îl iubește pe fratele rămâne în moarte.

În fața urii lumii, noi știm că „am trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24), pentru că îi iubim pe frați. Acțiunea dragostei divine este dovada practică a vieții divine. Dacă, pe de altă parte, o persoană care se declară copil al lui Dumnezeu nu-și iubește frații, dovedește că în realitate nu este copil al lui Dumnezeu, „rămâne în moarte (morală)”.

Versetele 15,16

Ioan pune apoi în contrast exemplul extrem al urii cu cel mai mare exemplu de dragoste, scriind:

1 Ioan 3.15,16: Oricine îl urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș nu are viață eternă rămânând în el. Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi; și noi suntem datori să ne dăm viața pentru frați.

Ura duce la crimă, dar dragostea duce la sacrificiul de sine pentru binele altora. Jertfa lui Hristos este exemplul perfect al acesteia din urmă: „Păstorul cel bun își dă viața pentru oi” (Ioan 10.11). Ambele acțiuni, cea a urii extreme și cea a dragostei extreme, au dus la moarte! Dar din motive complet diferite: unul din violență, celălalt din pură ascultare. Ioan spune că aceeași expresie a dragostei ar trebui să se vadă la copiii lui Dumnezeu, deoarece ei posedă aceeași viață divină. Dacă suntem credincioși adevărați, dragostea noastră se va exprima în acțiune. Ne vom „sluji unii altora prin dragoste” (Galateni 5.13) și „ne vom da viața” pentru a-i sluji pe frații și surorile noastre. Dragostea practică este o dovadă reală că suntem credincioși adevărați.

Versetul 17

În contrast cu aceasta, Ioan spune:

1 Ioan 3.17: Dar cine are bunurile lumii și îl vede pe fratele său având nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?

Cineva, care mărturisește că are viață divină, dar nu arată nici dragoste și nici milă față de fratele său - dacă acest lucru face parte din obiceiul vieții sale - dovedește că nu este un adevărat copil al lui Dumnezeu.

Versetul 18

Deoarece Ioan cunoaște viclenia inimii umane (Ieremia 17.9), el ne avertizează să nu ne exprimăm dragostea doar în mod superficial (compară cu Iacov 2.15,16). Pentru că el spune:

1 Ioan 3.18: Copiilor, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci în faptă și în adevăr.

Și apostolii Pavel și Petru îi îndeamnă pe credincioși la acest scop (Romani 12.9; 1 Petru 1.22). Acest lucru arată că Dumnezeu vrea autenticitate în poporul Său.

Îndrăzneală la rugăciune

Versetele 19-22

1 Ioan 3.19-22: Și prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom asigura inimile înaintea Lui că, dacă ne condamnă inima noastră, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate. Preaiubiților, dacă inima noastră nu ne condamnă, avem îndrăzneală la Dumnezeu; și orice cerem primim de la El, pentru că ținem poruncile Lui și practicăm cele plăcute înaintea Lui.

Ioan se adresează aici exclusiv credincioșilor, arătând că, prin dragostea autentică față de frații noștri și surorile noastre, avem o confirmare personală în sufletele noastre că suntem „din adevăr”. Și pentru că este așa, avem încredere în prezența lui Dumnezeu pentru a ne aduce cu îndrăzneală cererile în rugăciune. Siguranța, despre care vorbește Ioan aici, nu este siguranța mântuirii veșnice a sufletului nostru, ci siguranța că cererile noastre de rugăciune vor fi ascultate.

Ioan adaugă o condiție importantă care nu trebuie trecută cu vederea: „dacă inima noastră nu ne condamnă”. Acest lucru arată: când ne adresăm lui Dumnezeu în rugăciune, trebuie să avem o conștiință bună. Obținem aceasta judecându-ne pe noi înșine și mărturisindu-ne păcatele (1 Corinteni 11.31; 1 Ioan 1.9). Dacă avem ceva pe conștiință, pe care nu l-am mărturisit, inima noastră ne va condamna și nu vom avea acea încredere. Presupunând că ne-am judecat pe noi înșine, ceea ce este starea creștină normală, avem asigurarea că „orice cerem, primim”. Acesta este rezultatul umblării noastre obișnuite în comuniune cu El. Dorințele inimilor noastre sunt formate de influența Sa binecuvântată și de savurarea lucrurilor de care El se bucură (Psalmul 36.8) și, de aceea, cerem doar acele lucruri care contribuie la împlinirea acestor dorințe divine. Când trăim în prezența Lui, El ne pune pe inimă lucrurile pe care vrea să le facă, iar noi le cerem și ele ne sunt acordate. Primim „tot ce cerem”, pentru că cerem potrivit cu voia lui Dumnezeu (1 Ioan 5.14,15). Încrederea noastră în prezența Lui este rezultatul ascultării noastre – „ținem poruncile Lui” și „practicăm cele plăcute înaintea Lui”. Hristos, ca Om dependent pe pământ, este un exemplu viu în acest sens. El a făcut întotdeauna ceea ce a plăcut Tatălui Său (Ioan 8.29) și S-a rugat întotdeauna în conformitate cu voia lui Dumnezeu și a fost „ascultat datorită evlaviei Lui” (Evrei 5.7).

Versetul 23

Ioan a vorbit deja despre poruncile Domnului (la plural); acum vorbește despre o „poruncă” (la singular). Se spune:

1 Ioan 3.23: Și aceasta este porunca Lui: să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos și să ne iubim unii pe alții, după cum ne-a dat poruncă.

Vedem aici două elemente esențiale ale noii naturi: credința și dragostea. Aceste lucruri devin vizibile în fiecare credincios, chiar dacă uneori doar în mod slab. Cineva care nu este un adevărat copil al lui Dumnezeu nu va arăta aceste lucruri în viața sa.

Dovada locuirii Duhului Sfânt în noi (1 Ioan 3.24-4.6)

Versetul 24

Ca o a treia dovadă că cineva posedă natura divină, Ioan vorbește despre prezența Duhului Sfânt în credincios, prin care Dumnezeu Însuși locuiește în noi. El spune:

1 Ioan 3.24: Și cine ține poruncile Lui rămâne în El, și El în el. Și prin aceasta cunoaștem că El rămâne în noi, prin Duhul pe care ni l-a dat.

Aici sunt două feluri de a rămâne:

- Rămânerea noastră *în El*: Aceasta este o chestiune *practică*, care are de-a face cu părtășia intimă cu El. După cum arată Ioan aici, acesta este rezultatul ascultării personale - ținerea poruncilor Sale (Ioan 14.21,23; 15.4).
- Rămânerea Lui *în noi*: aceasta este ceva *permanent*, care rezultă din faptul că avem natura divină (Ioan 14.20).

Ambele aspecte ale rămânerii sunt un rezultat al prezenței Duhului Sfânt în noi. Deci aceasta este o altă dovadă pe baza căreia poate fi testată orice pretenție de a fi un copil al lui Dumnezeu. Cineva, care nu este un adevărat copil al lui Dumnezeu, nu va avea prezența Duhului Sfânt locuind în el. În consecință, el nu va rămâne în părtășie cu Domnul și nici nu va avea prezența permanentă a lui Dumnezeu în el. Acest lucru se va vedea în acțiunile sale.